

Tiltale, ere Personer — der gives naturlighvis Undtagelser —, der i den almindelige Mening staae betegnede som berhyggede. Jeg kan derfor ikke see rettere end, at man ikke med den ærede sidste Taler kan berolige sig ved Valglovens Bestemmelser overfor Spørgsmaalet om, hvorledes Ordet „uberhygdet“ skal forstaaes. Det er altsaa af denne Grund, at jeg ikke finder det rigtigt i denne Lov at træffe Bestemmelser, som kunne give Fortolkning af Bestemmelser i Grundloven, og derfor maa anbefale det høie Thing at slutte sig til det Underændringsforslag, jeg har stillet.

Carlsen: Jeg ønskede at fremkalde en for mig lidt mere oplysende Erklæring fra de ærede Jurister, som ere tilstede her i Salen, med Hensyn til Virkningen af, hvad der er foreslaaet som § 1. Hvis vi vedtage den første Sætning heraf: „Frisindelse for videre Tiltale skal ikke medføre nogen Indskrænkning i de Nødtigheder, der ere betingede af et upletlet Rhygte“, saa mener jeg, at denne Form for Dommen maa falde bort af sig selv, thi det forekommer mig, at det da ikke blot vilde være unyttigt, men endog uforsvarligt, at bruge denne Form. Hvorledes man iøvrigt vil betragte Sagen, troer jeg ikke, det kan nægtes, at fordi man i en ny Lov indsætter en Bestemmelse om, at det ingen Følger skal have, hvis Domstolene bruge en saadan Form, saa vil man dog ikke, idetmindste i længere Tid, kunne udgaae, at Brugen af denne Form i mange Tilfælde og paa mange Steder vil frembringe en Opinion om, at den og den Person i Grunden er skyldig, og kun af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis er frifunden; men naar Lovgivningen erklærer, at alle Følger, som ere betingede af et upletlet Rhygte, ikke skulle lide nogen Indskrænkning ved Frisindelse for videre Tiltale, troer jeg ikke det gaaer an, at Domstolene udtale Noget, der kan have en saadan factisk Følge, som jeg omtalte, for den Vedkommende i den Kreds, hvori han lever. Er det altsaa Meningen, at det vil følge af sig selv, at, hvis vi vedtage Forslaget, vilde Domstolene herefter ikke kunne bruge denne Form, vil jeg for min Deel ikke have Noget imod at stemme derfor. Hvis Vedtagelsen derimod ikke vil have den Følge, vil jeg

have nogen Betænkelighed ved Her leilighedsvis i dette Lovforslag at vedtage det, men jeg udbeder mig den ærede Ordførers og de ærede Juristers nærmere Oplysning om, hvorledes de betragte Følgen af Vedtagelsen.

L. S. Larsen: Det var kun et Par korte Bemærkninger, jeg vilde gjøre. Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 16, som angaaer det Tilfælde, at det er en militair Ret, der har dømt den Vedkommende, skal jeg henlede Udvalgets Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være rigtigt tillige at tage Hensyn til det Tilfælde, at det er en geistlig Ret, der har dømt, thi de geistlige Underretter ere heller ikke faste eller vedvarende. — Med Hensyn til den høitærede Justitsministers Forslag under Nr. 3 vil jeg, idet jeg iøvrigt henholder mig til, hvad der er sagt herom, kun gjøre opmærksom paa den formelle Vanfærlighed, der kan være ved at tilveiebringe en Erklæring enten fra den Stabelidende eller hans Vo. Naar man veed, at efter en Persons Død, er Rundstaben, om hvem hans Arvinger ere, efter saa Naars Forløb sporløst forsvunden og Arvingerne næsten ikke til at opdage, eller om man end veed, hvem de ere, er det muligen en Mængde Personer, afsprebte over fremmede Lande, saa vil man see, at det kan være overordentligt vanfærligt at fremkalde en Erklæring fra dem, og det er jo dog ikke Tanken, at Voet skal tages under Skiftebehandling igjen, naar der ellers ikke var Anledning dertil, blot for at afgive en Erklæring som den, Forslaget indeholder. Altsaa vil dette Forslag, hvis det ikke lempes, allerede i formel Henseende frembyde store Vanfærligheder, naar det, efter at være vedtaget, skal benyttes. Fremdeles hedder det i Begyndelsen af dette Forslag: „Saafremt der ved den Dom, for hvilken der søges Opreising, er paalagt Ansøgeren Erstatningsansvar osv.“; men nu kan det meget godt være, og det er jo ofte Tilfældet, at Erstatningen ikke paalægges ved selve Straffedommen men ved en særskilt Dom, og der er dog ikke den mindste Grund til, at Erstatningspligten skal behandles forstjelligt, enten den er begrundet paa den ene eller den anden Dom. Det,